

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΑΘΩΝ.

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ.
ΕΤΗΣΙΑ.

(Η ΠΡΩΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ).

ΑΙ ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Αις τῷ ἰσωτερίῳ δρ. 12.
Αις τῷ ἑξωτερίῳ • 15.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

Παρά τοῖς Κ. Κ. Διδασκάλαις
καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Τα-
χυδρομίων ἐν τῇ ἡμεδαυῇ

Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Πενταζῆ
καὶ ἐκδίδεται εὐθὺν αὐτοῦ καὶ
διὰ τοῦ ἰδίου ἐπιτελείου πρὸς
δασολογίαν αὐτὴν ἀφορῶσα.
Τιμὴ καταχωρήσεως ἀγγε-
λιῶν λεπτ. 15 ὁ στίχος.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγιγνώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.
(ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ).

Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς
Κ. Κ. Ἑλλησικῶν Ἡριζένοις
καὶ τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτερο-
ποις τοῦ ἐκδοτοῦ.

Ἐκδίδεται τετράσις τοῦ
μηνός.

Ἀθήναι, τῆν 18 Ἰουλίου 1855

Τοπογραφία Ἀθηνῶν. (συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 123).

Ὁ Θεμιστοκλῆς ἐπέστησε πρῶτον τὸν νοῦν εἰς τὴν ἀσφάλειαν τῶν Ἀθηνῶν δι' ἔχυρον περιτειχίσματος. Τὰ νέα τεῖχη, περὶ ὧν γενήσεται κατωτέρω λόγος, ἀπετέλουν περίμετρον 60 σταδίων καὶ περιελάμβανον εὐρύτερον γῶρον ἢ τὰ πρότερα· ἀλλ' ὁ δι' αὐτῶν περιβαλλόμενος χῶρος οὐδέποτε ἴσως ἦν ὁλος πλήρης οἰκοδομῶν. Τὰ τεῖχη ᾠκοδομήθησαν κατὰ σπουδὴν, διότι οἱ Σπαρτιάται ἠβούληθησαν καὶ ἐπειράθησαν ἵνα διακόψωσι τὴν πρὸσδον αὐτῶν· καὶ τοὶ δὲ οὕτω κτισθέντα, ἦσαν πάντως στερεὰ καὶ ἰσχυρὰ (Θουκ. Α. 93). Ἀσφαλίσας οὕτω τὴν πόλιν, ἐμελέτησεν ἕστερον νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν κατὰ θάλασσαν δύναμιν αὐτῆς· βλέπων δὲ ὅτι ὁ ἀναπεπταμένος τοῦ Φιλλήρου ὄρμος, ὅς ἦν τῶς ἐπίκειον τῶν Ἀθηνῶν, μικρὰν πρὸειχεν ἀσφάλειαν τοῖς εἰς αὐτὸν προσορμιζομένοις πλοίοις, ἀπεράσισε τὴν ὀχύρωσιν τῶν ἐν τῇ Πειραικῇ χερσονήσῳ εὐρυχωροτέρων πολὺ τοῦ Φαληρικῶν ὄρμου λιμένων· ἔθεν ἐτείχισε ταύτην. Ἡ πόλις δὲ τοῦ Πειραιῶς πρῶτον ἐσχεδιάσθη κανονικῶς ὑπὸ Ἰπποδάμου τοῦ Μιλησίου ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους. Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Κίμωνος ᾠκοδομήθη τὸ Θησεῖον, καὶ ἡ Ποικίλη στοὰ διεκοσμήθη ταῖς τοῦ Μίκωνος τοῦ Πολυγνώτου καὶ τοῦ Παναίου γραφαῖς. Ὁ Κίμων ἐφύτευσεν ἔτι καὶ διεκόσμησε τὴν Ἀκαδημίαν καὶ τὴν ἀγορὰν καὶ ᾠκοδομήσθη τὸ μεσημβρινὸν τεῖχος τῆς Ἀκροπόλεως, τὸ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ κίμωνειον καὶ τότε καὶ ἐξῆς ὀνομαζόμενον.

Ἄλλ' αἱ Ἀθηναὶ ὄφειλον τὴν ἀρχιτεκτονικὴν αὐτῶν λαμπρότητα πρὸ πάντων εἰς τὸν Περικλέην. Οὗτος ἐν μὲν τῇ Ἀκροπόλει ᾠκοδομήσατο τὰ θαυμαστά ἐκεῖνα τεχνουργήματα, τὸν Πρθενῶνα, τὸ Ἐρέχθειον καὶ τὰ Προπύλαια· ἐν δὲ τῇ πόλει ὀνήγειρε τὸ Ὀδεῖον, καὶ ἐκτὸς τοῦ περιβόλου αὐτῆς ἐβελτίωσε καὶ ἠξήσθη τὸ Λύκειον· καὶ τὸ μὲν Ἐρέχθειον φάνηται ὅτι δὲν συνετελέσθη ἕνεκα τῆς ἐκρήξεως τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· ὁ δὲ Πρθενῶν, τὰ Προπύλαια καὶ τὸ Ὀδεῖον ᾠκοδομήθησαν ἐν δέκκι καὶ πέντε ἔτεσι μόνον. Συνήνησεν ἔτι ὁ Περικλῆς τὰς Ἀθήνας τῷ μὲν Πειραιεὶ διὰ τῶν δύο μακρῶν τευχῶν, τῷ δὲ Φαλήρῳ δι' ἑτέρου τρίτου τεύχους, τοῦ φαληρικοῦ λεγομένου.

Ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος ἀνέστειλε τὴν περὶ ταῦτα διακόσμησιν τῆς πόλεως διὰ δημοσίων οἰκοδομῶν. Ἀλωθείσης δὲ ταύτης τῷ 404 π. Χ. τὰ μακρὰ τεῖχη καὶ τὰ ὀχυρώματα τοῦ Πειραιῶς κτιστράφησαν ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, ἀνακαίνισεν ὁμῶς ταῦτα ὁ Κόνων τῷ 393 π. Χ. κατατροποσάμενος τοὺς Λακεδαιμονίους ἐν τῇ κατὰ τὴν Κνίδον ναυμαχίᾳ (Ξενοφ. Ἑλλ. Δ. 8. §. 10, Διόδ. ἰδ. 85). Μετὰ τὸ γεγονός τοῦτο οἱ Ἀθηναῖοι ἤρξαντο νὰ σκέππωνται αὐτοὶ περὶ τῆς βελτιώσεως τῆς πόλεως αὐτῶν, ἔθεν πρὸς τὸ τέλος τῆς βασιλείας τοῦ Φιλίππου, ὁ ῥήτωρ Λυκούργος, ταμίης ἐπὶ πολλὰ ἔτη διατελέσας, καὶ ἀναβιβάσας τὴν ἐτησίαν πρὸσδον τῆς πόλεως εἰς 1200 τάλαντα, ἠδυνήθη νὰ ἀνεγείρῃ δημοσίας τινας οἰκοδομὰς. Δι' αὐτοῦ συνετελέσθη τὸ Διονυσιακὸν θέατρον καὶ τὸ Στάδιον καὶ νέα ἐπηρέθησαν βελτιώσεις εἰς τὸ Λύκειον· οὗτος πρὸς ἀσφάλειαν τῆς πόλεως κατεσκεύασεν ἐν μὲν τῇ Ἀκροπόλει σκευοθήκην, ἐν δὲ τῇ Πειραιεὶ νεωσοίκους κλ. (ἰδ. Πλουτ. ἐν β. 10 ῥητόρ). Μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην (π. Χ. 338) αἱ Ἀθηναὶ ἐγένοντο ὑποτελεῖς τῇ Μακεδονίᾳ, οὗσαι ὀνόματι μόνον ἀνεξάρτητοι μέχρι τῆς κατοχῆς τῆς Ἑλλάδος

ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. Κατὰ τοὺς ἐπὶ μακρὸν ἐν Ἑλλάδι γενομένους πολέμους, δις ὑπέστη ἡ τῶν Ἀθηνῶν πόλις οὐσιώδεις ζημίας· 1) συνταχθείσης τοῖς Ῥωμαίοις ταύτης ἐν τῷ πρὸς τὸν τελευταῖον τῆς Μακεδονίας Φίλιππον πολέμῳ αὐτῶν, εἰσέβαλεν ὁ μονάρχης οὗτος εἰς τὴν Ἀττικὴν· μὴ δυνήσας δὲ νὰ κυριεύσῃ τὴν πόλιν, ἄτε ὑπὸ ἔχυρων περιβεβλημένην τευχῶν, κατέστρεψε πάντας τοὺς ἐν τῇ περιγῶρῳ καὶ ἐν τοῖς δήμοις αὐτῆς περικαλλεῖς ναοὺς (π. Χ. 200. ἰδ. Liv XXXI 26.) 2) ὁ τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸς Σύλλας κυριεύσας αὐτὴν ἐξ ἐξόδου μετὰ μηνῶν τινῶν πολιορκίαν, ἄτε τῷ Μιθριδάτῃ συντεταγμένην, κατεδάφισε καὶ τὰ μακρὰ καὶ τὰ περὶ αὐτὴν τεῖχη ὡς καὶ τὰ τοῦ Πειραιῶς τῷ 86 π. Χ. καὶ ἄλλας δεινότερας τῶν ἀνωτέρω ἐπήνεγκεν αὐτῇ φθοράς. Ἐκτοτε τὸ ἐμπόριον τῶν Ἀθηνῶν σχεδὸν ἐμνηδενίσθη καὶ ἡ ἀγχίαλος πόλις ἐκπεσοῦσα τῆς ἀκμῆς αὐτῆς ἀσήμαντος κατέστη τόπος.

ὑπὸ τοὺς Ῥωμαίους αἱ Ἀθηναὶ μεγάλης ἀπῆλθον εὐδαιμονίας· διετελοῦν οὐσαί ἔτι ἐστία τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας, φιλολογίας καὶ τέχνης, καὶ καταγώγιον τῶν μαθήσεως καὶ φιλοκαλίας ἐπιεμένων Ῥωμαίων. Πάντες οἱ τῶν Ἑλλήνων τὴν γλῶσσαν ὀπουδήποτε ὀμιλοῦντες καὶ περὶ τὴν φιλολογίαν αὐτῶν σπουδάζοντες μέγα ἐσέβοντο τὰς Ἀθήνας· καὶ, ὡς ὁ Λήκιος παρετήρησε, ἡ μάλιστα προφανὴς ἀπόδειξις τούτου ἐστὶ ὅτι τὰ περιφημότερα τῶν Ἀθήνησι ἀνεγερθέντων οἰκοδομημάτων μετὰ τὴν παρακμὴν τῆς δυνάμεως αὐτῶν, ᾠκοδομήθησαν δαπάναις ξένων Ἡγεμόνων. Πρῶτον τῆς τοιαύτης τούτων μεγαλοδωρίας παράδειγμα ἐγένετο τῷ 275 π. Χ. ὑπὸ τοῦ βασιλέως Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Φλαδέλφου, κτιστασκαυμένου φερώνυμον αὐτοῦ Γυμνάσιον οὐ πόρρω τοῦ ἱεροῦ τοῦ Θησεῶς (Παυσ. Α. 17 2). Τῷ δὲ 240 περίπου π. Χ. Ἀτταλὸς ὁ τῆς Περγᾶμου βασιλεὺς διεκόσμησε τὸ νοτοανατολικὸν τεῖχος τῆς Ἀκροπόλεως διὰ τεσσάρων πλαστικῶν ἀναθημάτων, ὧν μνησὶν ποιεῖται ὁ Παυσανίας (Α. 25. 2). Πρὸς τιμὴν τῶν δύο τούτων εὐεργετῶν οἱ Ἀθηναῖοι ὀνόμασαν Πτολεμαίδα καὶ Ἀτταλίδα τὰς δύο φυλάς, ἃς εἶχε συστήσει Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς ἐλευθερώσας τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τοῦ Κασάνδρου, καὶ αἵτινες εἶχον ὀνομασθῆ διὰ τοῦτο Δημητριάς καὶ Ἀντιγονίς εἰς τιμὴν τοῦ τε Δημητρίου καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ (Παυσ. Α. 5. σ. 1. 2).

Περὶ τῷ 174 π. Χ. Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανὴς ἔρξατο τῆς συντελείας τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ἀτελοῦς καταλειφθέντος ὑπὸ τῶν Πεισιστρατιδῶν· ἀλλ' ἡ ἐργασία αὐτὴ διεκόπη ἕνεκα τοῦ θανάτου τοῦ βασιλέως τούτου. Οὐ πολὺ μετὰ τὴν ἄλωσιν τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ Σύλλας, Ἀριοβαρζάνης Β. βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας ἐπεσκεύασε τὸ Ὀδεῖον τοῦ Περικλέους, κτιστράφην ἐν μέρει ἐν τῇ πολιορκίᾳ. Ὁ Ἰούλιος Καίσαρ καὶ ὁ Αὐγουστος συνετέλεσαν εἰς ἀνεγέρσιν τῆς καὶ νῦν σωζομένης στοᾶς τῆς ἀρχηγέτιδος Ἀθηνῶν. Ἄλλ' ὁ αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς (π. Χ. 117-138) γέγονεν ὁ μέγιστος τῶν Ἀθηνῶν εὐεργέτης· οὗτος ἀποπεράτωσε τοῦ Ὀλυμπίου Διός τὸν ναὸν ἀτελῆ ἐπὶ 700 ἔτη διαμείναντα, καὶ διεκόσμησε τὴν πόλιν πλείστοις ἄλλοις δημοσίοις οἰκοδομήμασι, π. ε. δύο ναοῖς, ἱεροῖς, γυμνασίῳ, βιβλιοθήκῃ, στοᾶ, κλ. σὺμην· ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ φερώνυμον αὐτοῦ τμήμα τῆς πόλεως μετωγέτευσεν ὕδωρ δι' ἰδίου ὕδραγωγείου (παράβλ. Παυσ. Α. 18). Μικρὸν ἕστερον ἰδιώτης ἀνὴρ, Ἡρόδης ὁ Ἀττικὸς, ἐν Μαραθῶνι γεννηθεὶς, καὶ ἐπὶ τῶν βασιλείων τοῦ Ἀντωνίου καὶ τοῦ Μ. Ἀνθωνίου ἀκμάσας, ἐφάνη ἐφαμύλλος τῆς αὐτοκρατορικῆς φιλοτιμίας καὶ

ελευθεριότητα. Ουτος οικοδομήσατε μεγαλοπρεπές θέατρον (ώθειον) κατά την νότιον της Ακροπόλεως πλευράν, ονομάσας αυτό από του ονόματος της προαποθανούσης γυναίκος αυτού 'Ρηγίλλης, και τα βάρη του Παναθηναϊκού σταδίου πεντελικού λίθου κατασκευάσατο. Ουδέποτε ήσαν αι 'Αθήναι φαινό- τεραι ή επί των 'Αντωνίων. Τά μεγάλα έργα των χρόνων του Ηερικλέους διετέλουσαν τέλεια έτι και ώσει άκμάζοντα και νεουργά (Πλουτ. Ηερικλ. 13). Το κολοσσιαίον 'Ολυμπίειον—ό μέγιστος ούτος πάντων των της 'Ελλάδος ναών—ήν συντε- λεσμένον, ή δέ πάσα πόλις καθόλου όλίγ' άπτα είχεν απο- βάλλει τώως των άπραξιλλων αυτής τεχνουργημάτων. Κατά τούς χρόνους τούτους περιήλθε την πόλιν και ο Πausanias, εις ουτήν περιήγησιν όφείλομεν κυρίως τας περί της τοπογραφίας αυτής γνώσεις ήμών. Από των χρόνων των 'Αντωνίων δεν προσετέθη τή πόλει ουδέεις πλέον καλλωπισμός, αλλά τά δημόσια αυτής οικοδομήματα διετηρήθησαν έν άμειώτω λαμ- πρότητι μέχρι του τρίτου ή μάλλον τετάρτου μ. Χ. αιώνος. 'Η εις ήν περιήλθον κατ' όλίγον παρακμή ταυτα προήλθε του- το μόν έν τής άπολειπούσης όσημέραι ευδαιμονίας την πόλιν, άδυνατούσαν έκ τούτου να έπισκευάξη αυτά, τουτο δέ έκ της πτώσεως της έδωλολατρείας και της έπικρατήσεως της νέας και όρθής πίστεως.

Τά τείχη της πόλεως, άπερ διετέλουσαν έρημιμμένα από του χρόνου της καταστροφής αυτών υπό του Σύλλα, έπεσκευά- σθησαν υπό του Ούκλεριου, τώ 258 μ. Χ. (Ζώσιμ. Α. 29). Τά δέ μένοντα όχυρώματα προσύλαττον αυτήν από των προσ- βολών των Γόθων και των άλλων βαρβάρων. 'Επί της Βασι- λείας του Γαλλίηου (μ. Χ. 267) οι Γόθοι εισορμήσαντες εις την πόλιν απελάθησαν υπό του 'Αθηναίου Δεξίπου. Τώ 396 μ. Χ. έφάνη πρό των 'Αθηνών ο 'Αλάριχος μη δυναμένος όμως να καταλάβη αυτάς δια της βίας, απέδέξατο την προσ- νεχθείσαν ξενίαν αυτών και εισήλθεν ώς φίλος.

'Η έδωλολατρεία, κατισχύσασα των κατ' αυτής πολλών διαταγμάτων του Θεοδοσίου, του 'Αρκαδίου, του 'Ονορίου και του νεωτέρου Θεοδοσίου, διετηρείτο άκμάζουσα έν 'Αθήναις μέχρι τής; παρ' του 'Ιουστινιανού κατά τον 5. αιώνα κατα- λυσεως των έν αυτή σχολείων της φιλοσοφίας. Πθανόν έστι ότι τώ χρόνω τούτω πολλοί των 'Αθηναίων ναών μετεβλήθη- σαν εις εκκλησίας. Ούτω δη ο τέως Παρθενών μετεποιήθη εις ναόν τής; Παρθενονήτορος, και το του Θεσέως Ιερών εις εκκλησίαν του τροπαιοφόρου Γεωργίου· τά τείχη των 'Αθη- νών όμως έπεσκευάσθησαν αυθις υπό του 'Ιουστινιανού. (Προ- κούπ. περί Κτιμ. Δ. 2). Κατά τον μέσον αιώνα αι 'Αθήναι υπεβλήθησαν εις έπικρασίαν πόλιν, και σπανίως ποιοῦνται μνηία αυτης· οι Βυζαντινοί συγγραφείς. Μετά την άλωση της Κωνσταντινουπόλεως υπό των Λατίνων τώ 1204, Βουι- φάτιος ο Μαρκήσιος του Μοντφερράτου, προσκτησάμενος το μέγιστον της προσδόχου 'Ελλάδος μέρος, διόκει αυτό ως βασιλεύς Θεσσαλονίκης· τας 'Αθήνας δε παρεχώρησεν ως δου- κίτον τινι των όπαρχων αυτου· διέμενε δ' έκτοτε ή πόλις ύ- ποχείριον των Φράγκων, πολλας άμείψασα τύχας, μέχρι της συμπεριλαβής αυτης εις το τουρκικόν κράτος τώ 1456. 'Ο Παρθενών τότε μετεποιήθη από εκκλησίας εις μωσαμβανικόν τέμενος. Τώ 1687 τής; Ακροπόλεως οικοδομήματα μεγί- στην και ανεπανόρθωτον υπέστησαν βλάβην επί της πολιου- ρίας των 'Αθηνών υπό των Ένετων υπό τον Μοροζίνην.

'Ο Παρθενών έμενε σχεδόν άλάβητος επί 2000 έτη, αλλά τότε, έκραχθείσης ποσότητος ίκανής πυρίτιδος έν αυτό υπό των τουρκων τελειμένης, κατέπεσεν σχεδόν άθρόος. 'Ολίγα τινά έτη πρό της πολιορκίας, εις περιηγηται Wheeler, Spron και De Nointel έλθόντες εις 'Αθήνας ευρον σάων έτι το άετώμα των Προπυλαίων, τον ναόν της άπτέρου Νί- κης, και αυτον τον Παρθενώνα, παρεκτός του όρφου και των μέσων αναγλύφων του άνατολικου, και δύο ή τριών του δυσηκου άετώματος αυτου. Τό δέ 'Ερέχθειον ήν τόσον όλί- γον βεβλαμμένον, ώστε έρησιμένον ως γυναικονίτης τουρκικής οικίας· έμενον έτι και λείψανα οικοδομών και άγαλμάτων προς μεσημβρίαν του Παρθενώνος. 'Αποτελεσμα της πολιορ- κίας έστιν ή άξιοθήρητος κατάστασις εις ήν όρωμεν σήμερα περιεβλήθη τά μνημεία πάντα της Ακροπόλεως· αι επε- νεχθείσαι τότε αυτοίς βλάβαι έγένοντο αίτια πάσης φθοράς και συλότηως, ής έκτοτε υπέστησαν· αυται δέ (κατά τό λέγειν

του Λήν. Topogr. of Athens) κατέστησαν την έκτός της τουρ- κοκρατουμένης χώρας μετακόμισιν των πεπρωότων τεμαχίων των γλυπτών έργων κράτιστον φυλακτήριον από της τελείας αυτών εξωλείας. 'Ο Spron και ο Wheeler ίδον τας 'Αθήνας τώ 1675 και κατέλιπον ήμιν περιγραφών των οικοδομών της 'Ακροπόλεως, όπως αυται υπήρχον πρό της πολιορκίας του Μοροζίνου. Από του 1834, άναδειχθεισών των 'Αθηνών πρω- τεούσης του 'Ελληνικου Βασιλείου, πολύ επεχύθη φώς επί την τοπογραφίαν της άρχαίας πόλεως δια των άγώνων και της έπιτοπίου μελέτης νέων αρχαιολόγων· περί τουτου ποιησόμε- θα λόγον εξής έν οικείοις τοπίοις. (άκολουθεί).

—000—
Ησιόδου ποιήματα.

(Συνέχει. ίδ. 'Αριθ. 122).

'Ινα δέ έννοήσωμεν δια τί οι 'Ελληνες έθεώρουσαν ουχ ή- ττον την Θεογονίαν ως Ησιόδειον έργον, άνάγκη ν' αναμνη- σθώμεν των περί της συγγενείας του ποιητού παραδόσεων και των αξιοθαυμάστων του βίου αυτου γεγονότων. 'Επιστεύε- το ότι έγεννήθη και άνετράφη έν τώ 'Ελικώνι, τώ πλακίω τουτου των Ορχακίων Μουσών ένδιατήματι, και ότι ειλικε τό γένος αυτου έκ του 'Απόλλωνος· ή ιδέα λοιπόν ότι έπίεισε ποιίμα περί των γενεαλογιών των θεών και των ήρώων δεν ήδύνατο να φανή τοις άρχαίοις πολύ παρίδοςος. 'Οτι δέ ο ποιητής της Θεογονίας ήν Βιωτικός κατακρινεται εξ ιδιωτι- σμών τινων διαλεκτικών.

3. Ηοίαι ή Ηοίαι μεγάλαι, όνομαζόμενον έτι και κατάλο- γοι γυναικών. Το ποιίμα τουτο, όπερ δεν περιεσώθη εις ήμας, λέγεται ότι συνίστατο έκ τεσσάρων μερών, ών τό τελευταίον ήν τό μακρότατον πάντων, και δια τουτο 'Ηοίαι μεγάλαι ώ- νομαζέτο. Πάντα δέ τά τέσσαρα όμοι έκαλοῦντο 'Ηοίαι και Κατάλογοι. Περιείχεν ιστορίας των αγαπηθεισών υπό των θεών γυναικών, και μητέρων εξ αυτών γεγονουών ήρώων δια- φέρων της 'Ελλάδος τόποι, άφ' ών ειλον υστερον τό γένος οι ήγεμονεύοντες οικιοι. Οι δύο τελευταίοι στίχοι της Θεογο- νίας ήσαν οι πρώτοι των 'Ηοιών, αίτινες ως έκ της φύσεως αυτών δύνανται να θεωρηθώσιν ευλόγως ως συνέχεια της Θεο- γονίας, ούσαι οίονει ήρωγονία τις—φυσική άκολουθία της Θεογονίας. Το έργον τουτο λοιπόν, έν δυναμει να θεωρη- σωμεν αυτό ως έν ποιίμα, περιείχεν ουτω τας πατριάς των έπιφανεστάτων ελληνικών οικίων. 'Εν αι 'Ηοίαι ή οι Κατάλο- γοι ήσαν έργον ένός και του αυτου ποιητου διημισθητετο και παρ' αυτών των άρχαίων. 'Εκ μαρτυρίας του σχολιαστου του 'Απολλωνίου 'Ροδίου (B. 181) φαίνεται ότι αι 'Ηοίαι συνέκειντο έκ διαφόρων ποιημάτων, συνενωθέντων υστερον- του μόν 'Απολλωνίου 'Ροδίου και Κράτητος του Μαλλώτου νομιζόντων αυτό είναι έργον του 'Ησιόδου (Σχολ. 'Ησ. Θεογ. 142), του δέ γραμματικου 'Αριστοτάνους και του 'Αριστάρχου άμφιβαλλόντων (Ανω. Γραμ. εις έκδ. Ησιόδου υπό Gottling. σελ. 92, Σχολ. 'Ομήρ. 'Ιλ. Ω. 30, Σουίδ. και 'Απολ. έν λ. μυχλοσύνη). 'Ο άνωτέρω παραθεθείς άνώ- νυμος 'Ελλην γραμματικός φέρει ότι οι πρώτοι 56 στίχοι του 'Ησιόδειου ποιήματος « Α σ π ι ε ς Η ρ α κ λ έ ο υ ς » άνή- κον εις τας 'Ηοίας· υποτίθεται δε καθόλου ότι τό ποιίμα τουτο, ή τουλάχιστον τμήμα ποιήματος, άπετέλει άρχήθεν μέρος των 'Ηοιών. 'Η 'Ασπίς 'Ηρακλέους, σωζόμενη, έτι, συ- νίσταται έκ τριών διακεκριμένων μερών. Το από στίχ. 1—56 ειληπται έκ των 'Ηοιών, και έστιν ίσως τό πάντων αρχιέ- τατον. Το δεύτερον από σ. 57—140, όπερ άνάγκη να συν- δυασθή τοις σ. 317—480, και τό τρίτον από σ. 141—317 πε- ριέχει την καθαυτή περιγραφή της άσπίδος του 'Ηρακλέους παρεισαγομένη έν τή έξιστορήσει της πάλης του 'Ηρακλέους και του Κύνου. 'Οθεν άμφίβολον μένει έτι, έν οι νομίζοντες γνήσιον του 'Ησιόδου τό ποιίμα τουτο 'Απολλώνιος και άλ- λοι έννοούσι τό όλον, ως νυν έχει, ή μέρος τι αυτου μόνον. 'Η περιγραφή της άσπίδος του 'Ηρακλέους έστιν άπίμμησις της; του 'Ομήρου περιγραφής της άσπίδος του 'Αχιλλέως, άλ- λ' ή μετ' ήττονος ή αυτη έπιδειξιότητος και ευφύιας πεποιημένη. Των νεωτέρων κριτικών τινες κλίνουσι εις τό να θεωρήσωσι ως άυτοτελείς ποιίμα τιν 'Ασπίδα, και άλλως άσχετον προς τας 'Ηοίας, παραδεχόμενοι όμως ότι δυνατόν να περιέχη νεωτέρων χειρών περιβολή. Έργον έτι τά όνόματα διαφόρων 'Ησιό-

δείων ποιημάτων, οίον Κήκος· γάμοι, Θεσέως εις 'Αδην κα- τάδασαι, και επιβαλόμενος Πηλέος και Θετίδος· άλλα πάντα ταυτα ήσαν πάντως μέρος των 'Ηοιών.

4. Αιγιμίος, ποιίμα επικών συνστάμενον έκ διαφόρων βι- βλιών ή βιβλιοδίων, υποθέσιν έχον τό ιστορικήν περί του Αιγι- μίου, του περιήρητου προπατοριου των Δωριέων ήρωος, και την μυθικήν τουτων καθόλου ιστορίαν. Τινες των άρχαίων έ- λεγον τουτο ποιίμα του Μιλησιου Κέκροπος ('Απολλόδ. B. 1. 3, Διογ. Λαέρ. B. 46).

5. Μελαμποδία, επικών και τουτο ποιίμα έκ τριών τουλά- χιστον βιβλιών συγκείμενον. Τινες των άρχαίων δεν άνεγνώ- ριζον ως 'Ησιόδειον ποιίμα την Μελαμποδίαν (Πaus. Θ. 31. 4)· περιείχε δέ τά περί του Μάντεως Μελάμποδος μυθεύματα ήν άρα προσόμοιον τοις εξημνητικίσι του κλέους των ήρωί- κων της 'Ελλάδος γενών άλλοις ποιήμασι. Και τουτο έθεω- ρήθη, ως και ή 'Ασπίς, ως μέρος των 'Ηοιών, άλλ' ουδέμια περί τουτου ύπάρχει ένδειξις· άλλοι δε ταυτίζουσιν αυτό τώ υπό του Πausaniου μνημονουμένου 'Ησιόδειω ποιήματι έ π η μ α ν τ ι κ ώ ν ή επιγραφόμενω. (Πaus. άνωτ., παρ. 'Αθην. B. σελ. 47, IA. 498, II. 609, Κλημ. 'Αλ. Στρωμ. σ. 751).

6. 'Εξήγησις επί Τέρασιν, μνημονεύεται ως Ησιόδειον και τουτο ποιίμα υπό του Πausaniου, διαφέρον παρ' αυτου των Μαντικων ή π έ ω ν νομιζόμενον ουχ έστι δ' άπίθανον ότι άμφοτέρα ταυτα ήσαν ήτοι τά αυτά τώ όνομαζόμενω ποιήματι 'Αστική βίβλος, και 'Αστρολογία, ή μέρος αυτου ('Αθην. IA. 491, Πλ. Περι του μ. χρ. έμμ. την Πυθ. 18, Πlin. H N. XVIII. 25).

7. Χείρωνος υποθήκαι, φαίνεται ότι τουτο ήν μίμησις τις των 'Εργων.

'Ο Στραβών μνημονεύει ποιήματός τινος ως 'Ησιόδειου, υπό όνομα Γ ή ς Π ε ρ ί ο δ ο ς, (Στράβ. Ζ. 302), άλλ' εξ άλλου χωρίου (Ζ. 299) γίνεται δήλον ότι έννοει συλλογήν τινα του 'Ερατοσθένους εκ των ποιημάτων του 'Ησιόδου. 'Εφέρετο έτι και έτερον ποιίμα επ' όνόματι του 'Ησιόδου, Π e ρ ι 'Ι δ α ι ω ν Δ α κ τ υ λ ω ν· τά περί τουτου ιδε εις Lobbeck Aglaoph. σελ. 156.

Τά ποιήματα του 'Ησιόδου, ιδίως δε ή Θεογονία, έθεωρου- ντο υπό των 'Ελλήνων εξ άρχαιότατων χρόνων ως μέγα φέ- ροντα κύρος εις θεολογικάς και φιλοσοφικάς υποθέσεις. Σχε- δόν πασών των σχολών οι φιλόσοφοι, δια διαφόρων έρμηνευ- τικών τρόπων, επειράθησαν να καταδείξωσι συμφώνους τας θεωρίας αυτών προς τά ποιήματα ταυτα. Οι γραμματικοί της 'Αλεξανδρείας και άλλων πόλεων, Ζηνόδοτος, 'Αριστοφάνης, 'Αρίσταρχος, Κράτης ο Μαλλώτης, 'Απολλώνιος ο 'Ρόδιος, Σέλευκος ο εξ 'Αλεξανδρείας, Πλουταρχος και άλλοι ένησχο- λήθησαν σπουδαίως εις κρίσεις και έρμηνείας των ποιημάτων του 'Ησιόδου· άλλ' άκκη μοίρα, πάντα τά εις τον ποιητήν τουτον έργα αυτών άπόλωτο, πλην όλίγων τινων παρατηρή- σεων περιεχομένων σποράδην εις τά και νυν ύπάρχοντα πα- λικά εις 'Ησιόδον σχόλια, άπερ εισι νεωτέρων έργων, ποιησα- μένων όμως έν τή συντάξει αυτών χρησαν των παλαιότερων γραμματικών, ών τά έργα έσώζοντο έτι τότε.

Μη δυνηθέντες να εύρωμεν προχείρωσ Ιατρικούς τινας συγγρα- φείς άρχαίους αναβήλλομεν επί μικρόν την δημοσίευσιν του Β. μέρους του περι Γυμνασίων άρθρου, έν ή έκτίθενται τά περί της σχέσεως της γυμναστικής προς την ιατρικήν κατά τας ιδέας των άρχαίων 'Ελλήνων. Πολλά και αξιολόγα περί τουτου περιέχονται εις την περι γυμναστικής όμιλίαν του Ιατρού κυ- ρίου Μακρά, έκφωνηθείσαν έν τώ Πανεπιστημίω και δημοσιευ- θείσαν έν τώ αξιολόγω περιοδικώ συγγράμματι, τή έν 'Αθή- ναις Ιατρική Μελέση. (Φυλλάδ. Β. τόμου Γ.)

'Ο Κ. ύπουργός των 'Εκκλησιαστικων και της δημοσίας εκ- παιδεύσεως έπέστειλε προς την έπιτροπήν, περί της έπισημά- μεθα λόγος έν τώ υπ' αριθ. 121 φύλλω ήμών, τό εξής περί της συστάσεως αυτης, και περί των έργων εις ά βελει έν-α- σχοληθη, έπίσημον έγγραφον.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.
ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ.

Πρός τον Σεβασμιώτατον 'Αρχιεπίσκοπον Πατριών κύριον Μισάηλ και τοις Κ. Κ. Σ. Βυζάντιον, διευθυντήν των δημο-

τικων σχολείων, Φίλιππον 'Ιωάννου, καθηγητήν του Πανεπι- στημίου, 'Ι. Κοκκώνην, Γρηγ. Παπαδόπουλον, διευθυντήν του έν 'Αθήναις εκπαιδευτηρίου, Δημ. Στ. Μαυροκορδάτον, Γ. Κωνσταντινίδην καθηγητήν του διδασκαλείου, Μ. Καρμαμόνον, 'Ι. Αρχάκην 'Ελληνοδιδάσκαλον και Δ. 'Ιαννούπουλον, Νομαρ- χιακών δημοδιδάσκαλον 'Αθηνών.

Δεν σάς λανθάνει, κύριοι, ότι τά πλείεστα, ίνα μη είπωμεν άπαντα, τά έν τοις δημοτικίσι σχολείοις έν χρήσει διδακτικά βιβλία θεωρουνται κατά τό μάλλον και ήττον πρό πολλού ήδη ανεπαρκή ως προς τον σκοπόν της συντάξεως αυτών, ελλείπον- τα τά μόν κατά τό λεκτικόν, τά δε κατά την μέθοδον, τά δε και κατ' άμφοτέρα, ως μεταφρασθέντα ή έρανισθέντα τό πλείστον έκ ξένων ποιημάτων, υπό έμπνεύσεως άλλουτε άλλ' ας, ένά τά δια- τούς 'Ελληνας απαιτείται να ήνε συντεταγμένα υπό έποψιν αυτό- ρημα 'Ελληνικήν. Αισθανόμενοι έπικείμενον ήμίν τό καθήκον του να καταστήσωμεν όμοιόμορφον όσον ένδέχεται την στοιχειώδη έθνικήν ήμιν εκπαιδευσιν, ουδέν ουχ ήττον των προς τουτο συ- τείνόντων αναλάθομεν να ρυθμίσωμεν, πριν άκούσωμεν και τάς διαφόρους γνώμας των άρμοδιων και δια τας γνώσεις και δια την πείραν αυτών να μάς φωτίσωμεν όσον ένδέχεται την στοιχειώδη γνώμας, όσας, προκαλεσθείσας πρό καιροϋ υπό του προκατό- χου ήμιν ύπουργου, παραπέμπομεν ήδη προς ήμας από αριθ. 1—52, και άφ' έτέρου τά έν χρήσει διδακτικά βιβλία, γνω- μοδοτήσητε.

Α'. 'Εάν ό έν χρήσει της αλληλοδιδακτικής μεθόδου 'Οδηγός έχη ούσιώδεις έλλείψεις, και εάν αι προτεινόμενα υπό των διαφόρων περί τουτου γνωμοδοτησάντων μεταρρυθμίσεις αυ- του και βελτιώσεις κρίνωται αποδεδειγμένως αναπόφευκτοι και ούσιώδεις, και διευκολύνουσι την της διδασκαλίας μέθοδον, και έπομένως ή τροποποίησις αυτου ήνε άπολύτως αναγκαία

Β'. 'Εάν τά ύπάρχοντα βιβλία, και ιδίως ή Κατήχησις και ή Χριστιανική διδασκαλία, αναπληρωσιν άποχρώντως τον σκο- πόν δια τον όποιον συνετάχθησαν, και, έκ τούναντίου, τίς ό καταλληλότερος τρόπος της επί τό βέλτιον διασκευής αυτών ή της άντικαταστάσεως,

Γ'. 'Η γραμματική ιδιαιτάτα των στοιχειωδών άρχών της γλώσσης, επί ποίων ειν' άνάγκη να στηρίξηται άρχών, και εάν πρέπη να έχη άντικείμενον την άρχαίαν ή την νεωτέραν γλώσσαν, και, υατέρω τουτων δοθέντος, τίς έκ των ύπαρχου- σών γραμματικων εινε προς τουτο άρμοδιώτερα· και

Δ'. Είς την αυτην κατηγορίαν υπάγεται και τό περί της γραφής άντικείμενον, διότι, μήπω παρ' ήμίν κανονισθέντος του τύπου των γραφομένων στοιχείων, έπομένως των διαφέ- ρων έν χρήσει καλλιγραφικών δειγμάτων, σχεδιασμένων κατά την ιδίαν έκάστου των εις' τουτο άσχοληθέντων άρτίσκειαν, πάντοτε όμως υπό την μίμησιν των Ευρωπαϊκών χαρακτή- ρων, των όποιων διαφέρει, νομίζομεν, ούσιώδους ο 'Ελληνικής χαρακτήρ, άνάγκη να όρισθ ή και τό περί τουτου όμοιομόρφως και συμφώνως με τον ιδιάζοντα εις τά ελληνικά γράμματα τύπον.

Περί πάντων τουτων, κύριοι, παρακαλείσθε να καθυποβάλη- τε ήμίν, όσον οίον τε ταχύτερον, τας σχέψεις σας, στηριζο- μένας εις την έπιτόπιον πείραν, βοηθηομένην από τας περί του τουτου θεωρητικές μελέτας των περι τά τοιαυτα έμβρι- θώς άσχοληθέντων, έπιφυλαττόμενοι να επικαλεσθώμεν την πατριωτικήν ήμιν συνδρομήν και επί άλλων ζητημάτων ανα- γομένων εις την στοιχειώδη του λαου διδασκαλίαν. 'Αλλ' εις τας συσκέψεις ήμών τάυτας θέλετε έχει πρό πάντων υπ' ό- ψιν ότι πρόκειται δι' όλίγων μέσων και έκ των ένόντων να προστοιμάσωμεν τό μέγα έργον της ήθικής και διανοητικής του έθνους διαπλάσεως, προς την όποιαν οι πλείστοι εξ ήμών και συνετέλεσαν και εξακολουθούσι συντελοῦντες.

'Εν 'Αθήναις τή 20 'Ιουλίου 1858.
'Ο ύπουργός Π. ΑΡΥΤΡΟΠΟΛΟΣ.

ΔΗΜΟΣΙΑΙ ΠΡΑΞΕΙΣ.

Διά των από 12 και 13 'Ιουλ. έγγραφών του επί των Έκ- κληστ. και της Δημ. Εκπαιδεύσεως ύπουργου,

μετατέθησαν μὲν

ὁ δὴμ. Μεσαρίας (Ἀνδρου), Π. Κυλαβοπούλος, εἰς Αἰδηψόν.
 ὁ δὴμοδ. Βετουλίστης τοῦ δήμου Ἀποδοτίας, Εὐστάθ. Γα-
 λανόπουλος, εἰς Πλάτανον τοῦ δήμου Προσχίου.
 ὁ δὴμοδ. Ἀραχώβης τοῦ δήμου Προσχίου, Γ. Ἀθ. Οἰκονο-
 μόπουλος, εἰς Βετουλίτσαν.
 ὁ δὴμοδ. Πελλήνης Δημητριάδης εἰς Κλειωνάς,
 ὁ δὴμοδ. Γαλαξειδίου Γ. Βελτίων εἰς Ἐράννην (Φιλιατρά) τῆς
 Μεσσηνίας,
 ὁ δὴμοδ. Κορίνθου Δ. Α. Θιβαίου εἰς Γαλαξειδίον,
 ὁ δὴμοδ. Καλλίστης (ἐν Θήρᾳ) Δ. Πανταζίδης εἰς Κόρινθον,
 ὁ δὴμοδ. Κορθίου (ἐν Ἀνδρῶ) Κ. Πητρακάκης εἰς Μεσα-
 ρίαν (τῆς αὐτῆς νήσου),
 ὁ δὴμοδ. Δωριέων (Ἀγόριανης) Μωραΐτης εἰς Σπερχειάδα
 τῆς Φθιώτιδος,
 ὁ δὴμοδ. Ἀμφείας (Ἀγρήλου) Ἀλ. Ἰωννακόπουλος εἰς Με-
 γαλόπολιν,
 ὁ δὴμοδ. Μεγαλοπόλεως Δ. Φιλιδιάκος εἰς Τρίπολιν ὡς
 ὑποδιδάσκαλος,
 ὁ ὑποδιδ. Τριπόλεως Ἰωάννης Δημητρίου εἰς Πιάνην τοῦ
 δήμου Φαλάνθου,
 ὁ δημοδιδάσ. Λυκοσοῦρας Ν. Παπασυριδῆς εἰς Φιλκισίαν
 (Λεοντάριον),
 ὁ δὴμοδ. Φλεσιίδος Μ. Ἰωννακόπουλος εἰς Ἀρραρά τοῦ
 δήμου Ἀμφείας.

διωρίσθησαν δὲ

ἡ ἀρτίως βαθμοθετηθεῖσα δημοδιδάσκαλος γ' τάξεως Φραγ-
 κίσκα Πετρίδου (πρώην Κακκράση), εἰς Γύθειον,
 ὁ ἰδιωτικὸς διδάσκειν ἐν Ἀνδρῶ δημοδ. Γ. Μεγαρεὺς εἰς
 Κόρθιον,
 ὁ ἐν ἀδείᾳ δημοδ. Π. Ἀλαζοῦζος εἰς Καλλίστην τῆς Θήρας.

Ἀγόρευσις Π. Ἀργυροπούλου (συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 123).

Ἄλλ' ἡ δροσέτης αὐτῆ δὲν ἔχει σκοπὸν νὰ παραβιάσῃ τὰ
 αἰσθήματα ταῦτα, ἀλλὰ νὰ τὰ σεβασθῇ ὅσον εἶναι δυνατὸν,
 καὶ νὰ καταστήσῃ τὰς σχέσεις ταύτας μονίμους καὶ ἀδιάρρη-
 κτους. Δὲν πρόκειται νὰ γεωτερίσωμεν σήμερον περὶ τοῦ-
 του, ἀλλὰ νὰ ἐκτελέσωμεν κανόνα προϋπάρχοντα, διότι ὁ
 Νόμος τῆς 9 Ἰουλίου 1852 ῥητῶς διαλαμβάνει ὅτι ἡ διαίρε-
 σις τῶν ἐνοριῶν θέλει κανονισθῆ διὰ Β. Διατάγματος. Ἄρα ὁ
 Νόμος ἔκρινε τοιαύτην διαίρεσιν χρήσιμον καὶ ἀφρευκτον.

Ἄλλος κινῶν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ τηρηθῇ, ἀναγκάμενος εἰς
 τὸν δευτερεύοντα κληρὸν. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος πρὸ πολλοῦ ἀνε-
 γνώρισεν τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἐφαρμώτῃ ἀπαρεγκλίτως τὸν κα-
 νόνα τῆς Β. Οἰκουμενικῆς Συνόδου. «Οὐδεὶς ἀπολελυμένος χει-
 ροτονεῖσθω» δηλ. Οὐδεὶς ἱερεὺς πρέπει νὰ χειροτονητῆται, εἰμὴ
 ὅταν ὑπάρχῃ χειροτονία ἱερέως ἐνορίας, καὶ ἰδίως δι' αὐτὴν,
 ἀπαρχλιάκτως, καθὼς ὁ ἀρχιερεὺς χειροτονεῖται δι' ὠρισμένην
 ἐπαρχίαν. Ἡ αὐστηρὰ τήρησις τοῦ κανόνος τούτου, συνδυα-
 ζομένη μετ' τὴν ἀπαίτησιν προσόντων τινῶν ἠθικῆς καὶ μαθη-
 σιαστικῆς, τῶν ὁποίων τὴν ἀπόκτησιν θέλει καταστήσῃ εὐκολὸν ἢ
 σὺνταξίς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν σχολείων, θέλει ἀναγκάτως
 συντελέσει εἰς τὴν βελτίωσιν τοῦ κατωτέρου κληροῦ.

Δὲν λησμονῶ, κύριοι, ὅτι ἀναγκάτως ὄρος καὶ τῆς συστά-
 σεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν σχολείων καὶ τῆς βελτιώσεως πολ-
 λῶν ἄλλων πραγμάτων τῆς ἐκκλησίας εἶναι ἡ ῥύθμισις τῆς
 διοικήσεως τῶν μοναστηρίων, καὶ ὅτι περὶ τούτου συντάχθη
 νομοσχέδιον κατὰ τὸ 1853 ὑποβλήθη ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ παρὰ
 τοῦ προκλήτου μου. Θέλω σπεύσει νὰ ὑποβάλω αὐτὸ εἰς τὴν
 Βουλὴν ἀφοῦ ἐπεξεργασθῇ τοῦτο ἐκ νέου ἄς μὴ νομιζῇ δέ-
 τις ὅτι σκοπεύω ν' ἀντιποιηθῶ ξένα ἔργα, καὶ ἐάν εἰς αὐτὰ
 ἀνάγκη ἔπαινος, πρέπει ν' ἀποδοθῇ μάλιστα εἰς ἐκεῖνον ὅστις
 πρῶτος τὰ ἐσχεδιάσῃ, πρὶν εἰς ἐκεῖνον ὅστις τὰ καθυποβάλλει
 εἰς ὑμᾶς, προθύμους ἀείποτε καὶ νὰ ἐπιψηφίζητε τοιαῦτα νο-
 μοσχέδια, καὶ νὰ δίδητε πιστώσεις πρὸς ἐκτελεσὶν των (ἐπι-
 δοκιμασία).

Μὲ συγχωρεῖτε, κύριοι, νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ τελευταίου
 τινὸς ἀντικειμένου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐζητήσα δισχολίαν καὶ πεν-
 τακροσίαν δραχμῶν πίστωσιν δι' αὐτὸ τὸ ἔτος.

Ὁ κληρὸς τῆς Ἑλλάδος στερεῖται ὀλοταλῶς βιβλίων πρὸς
 ἀ γίνωσκιν, καὶ χωρὶς τοιούτων βιβλίων πῶς εἶναι δυνατὸν

νὰ βελτιωθῇ νοητικῶς; Οἱ πεπαιδευμένοι κληρικοὶ ἔχουσιν
 ἀφ' ὁσίων πηγὰς ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀρῶνται πᾶσαν γνῶσιν καὶ
 πᾶσαν ἱερὰν διδασκαλίαν· ἀλλ' ὁ ἐφημέριος τῶν πόλεων τῶν
 κωμῶν, ἢ τῶν χωρίων ὅσακις εἶναι φυλαναγνώστης ποῖον βι-
 βλίον ἔχει νὰ μεταχειρισθῇ; δὲν εἶναι κίνδυνος μήπως προσ-
 φύγωσιν εἰς βιβλιάρια μὴ περιέχοντα ὀρθὴν διδασκαλίαν; Ὁ
 πεπαιδευμένος ἱερεὺς διαγινώσκων τὸ ψεῦδος ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν,
 ὄχι μόνον δὲν βλάπτεται ἀπὸ αὐτὰ, ἀλλὰ ὠφελεῖται, διότι ἡ
 ἀλήθεια καταπολεμουμένη ἐτι μᾶλλον ἀναδεικνύεται καὶ ἐνι-
 σχύεται. Ἄλλ' ὁ ἀπαιδευτος τρέχει μέγαν κίνδυνον.

Διὰ ταῦτα, κύριοι, σκοπεύω νὰ παρακαλέσω τὴν σύνταξιν
 ἱερατικῆς χρηστομαθείας, περιεχούσης ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν,
 Κατήχησιν ἐκτεταμένην καὶ τὰ περὶ τοῦ δόγματος, πραγμα-
 τείαν περὶ τῆς χρήσεως τῶν Γραφῶν, Ποιμαντορικὴν, καὶ
 τελευταίον στοιχειώδεις τινὰς κανόνας περὶ ὁμιλητικῆς. Δὲν
 ἀπεφάσισα εἰσέτι ἐάν διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοιούτου βιβλίου λέ-
 λω προστρέξει εἰς τὸν συναγωνισμὸν, ἢ ἐάν ἐπικαλεσθῶ τὴν
 συνδρομὴν πεπαιδευμένων τινῶν εἰς τὰς τοιαύτας συγγραφὰς
 ἐξηγητικῶν· σὰς βεβαιῶ ὅμως ὅτι τὸ σύγγραμμα τοῦτο δὲν
 θέλει ἐκδοθῆ πρὶν ἢ αὐστηρῶς ἐξετασθῇ, καὶ πρὶν ἢ τύχῃ τῆς
 ἐγκρίσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Λυποῦμαι, κύριοι, ὁμιλῶν αὐτοσχεδίως περὶ σπουδασιότατων
 πραγμάτων· ἀλλὰ δὲν θέλω παύσει καὶ σκεπτόμενος καὶ συμ-
 βουλευόμενος ἄλλους κατὰ ποῖον τρόπον θέλω γίνεαι συντελε-
 στικώτερος εἰς τὴν ἰσχύν καὶ εἰς τὴν εὐκλείαν τῆς κοινῆς μη-
 τρός, τῆς Ἐκκλησίας.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ὁ διδάκτωρ κύριος Φρεαρίτης ὑπερβάς τὰ ὅρια τῆς πρὸς
 ἀνωτέρους ὀφειλεμένης ἀιδημοσύνης, καὶ ἀσχημονήσας πρὸς τὸν
 κύριον ὑπουργὸν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκ-
 παιδεύσεως, ἀπελύθη τῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ κατηγεσίας.
 Εὐαρέστως δ' ἠκούσθη παρὰ πάντων ὅτι διωρίσθη ἀντ' αὐτοῦ
 ὁ νομομαθὴς Κ. Ποτλῆς.

— Ἐκ τῆς Ἐνώσεως ἐφημερίδος ἐν Σύρῳ ἐκδιδομένης, καὶ
 κατὰ πάντα ἀξιοπίστου φύσεως, καὶ ἐξ ἄλλων ἐτι βεβαίαν πλη-
 ροφοριῶν μαθητόμενοι ἄσμενοι ὅτι τῶν ἐξετάσεων τῶν ἐν τῇ
 φιλομουσοτάτῃ ταύτῃ νήσῳ δημοτικῶν σχολείων ἀρρένων τε
 καὶ κορασιῶν, ὡς καὶ τοῦ ἀνωτέρου τῶν κορασιῶν, τὸ εὐτυχές
 ἀποτέλεσμα ἐβεβαίωσε τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὸν ζῆλον τῶν
 διευθυνόντων αὐτὰ διδασκάλων, Κ. Γ. Ρλαστοῦ, Κ. Σαβῆ, Κ. Α.
 Πόλιτα, Κουκουλά καὶ τῶν διδασκαλισσῶν Κ. Κ. Μ. Παλτόγ-
 λου, Μ. Πλέσκα, Σ. Νέτοβικ, Θ. Λουλουδάκη. Ἐκθέτουσα ἐν
 λεπτομερείᾳ τὰ περὶ τῶν ἐξετάσεων ταύτων ἡ Ἐνωσις ἐπιφέ-
 ρει ἐν κεφαλαίῳ τὰ ἐξῆς, ἅπερ εὐχριστῶς μεταφέρομεν εἰς
 τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν, λυπούμενοι ὅτι δὲν δυνά-
 μεθα νὰ καταχωρίσωμεν δι' ἑλλείψιν τόπου ὀλοκλήρον τῆς εἰ-
 ρημένης ἐφημερίδος τὴν ἐκθεσιν.

«Συγκεφαλαιούντες ἤδη τὰ ἀνωτέρω λέγομεν πρὸς ἔπαινον
 τῆς πόλεως ταύτης, ὅτι εἰς τὸ Β. Γυμνάσιον καὶ Ἑλλ. Σχολεῖ-
 ον, ὡς καὶ εἰς ἅπαντα ἐν γένει τὰ δημοτικὰ σχολεῖα, οὐ μι-
 κρὰ πρόοδος γίνεται, καὶ ἡ ἐκπαίδευσις καθ' ἑκάστην ἐπὶ το
 βέλτιον προάγεται, ἀπάντων μετ' εὐγενούς τῷ ὄντι ἀμίλλης
 ἀγωνιζομένων νὰ συντελέσωσιν ὑπὲρ αὐτῆς. Οὐδεὶς δύναται
 ν' ἀρνηθῇ τὴν ζωερὴν συγκίνησιν καὶ τὴν ἀνεκφραστον εὐχερί-
 στησιν, ἣν ἠσθάνθησαν πάντες οἱ εἰς τὰς δημοσίας ἐξετάσεις
 παρευρεθέντες· αἱ δ' εὐστοχοὶ ἀπορίσεις τῶν ἐξεταζομένων ὀρι-
 δήλως καταδεικνύουν καὶ τὴν ἰκανότητα τῶν διδασκόντων καὶ τὴν
 ἐπιμέλειαν τῶν μαθητῶν. Ὅθεν συγγαίρομεν τὴν Ἐρμούπολιν
 εὐμοιρήσασαν νὰ ἔχῃ τοιαῦτα Ἐκπαιδευτήρια, πρὸς τὴν διανοη-
 τικὴν καὶ ἠθικὴν τῶν Ἑλλήνων μόρφωσιν συντελοῦντα.»

(Ἐκ τῆς Ἐνώσεως).

Σ.Σ. Πληροφορούμεθα ἐτι ὅτι ἐπίσης λημπρὸν εἰδειξαν ἀποτέ-
 λεσμα καὶ αἱ ἐξετάσεις τῶν μαθητῶν τοῦ διευθυνομένου παρὰ
 τοῦ Κ. Ἐμ. Μαγκάκη ἰδιωτικοῦ παρθεναγωγείου, οὐ ἡ τάξις, ἢ
 καλὴ διοργάνωσις καὶ ἡ ἐπιμελεστάτη διοίκησις ἐκθειάζεται
 παρὰ πάντων δικαίως καὶ ἐπαξίως.

(ἔπεται παράρτημα).

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΙΩ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

(Ὅρις Ἀθηνῶν ἀριθ. 274.).